

Hogy érzem magamat?

Rengeteg érzés kavarg bennem a kérdés kapcsán.

Boldog vagyok, mert a kishúgom megtette az első lépéseit. Szomorú vagyok, mert összekaptam egy apróságon azzal az emberrel, aki nagyon közel áll a szívemhez. Mérges vagyok, mivel ismét elveszítettem a motivációm a hobbijaim iránt.

Viszont a tanulásba végre belekezdtem. Igaz, ez sok időmbe és energiámba került. Most is érzem még: nap mint nap csalódást okozok a szeretteimnek. Elbuktam az egyetlen feladatot, amit a szüleim adtak: a tanulást. Anya ezerszer elmondta, hogy ugyanúgy az ő kislánya leszek, bármit is csinálok – de tudom, ez nem a teljes igazság.

Amikor először ismételtém évet, azzal próbált csöppnyi életet lehelni belém, hogy legközelebb jobban sikerül. Másodjára teljesen összeomlottam. Nemcsak a családomnak, hanem saját magamnak is csalódást okoztam. Rettenetesen éreztem magamat, akkor különösen, amikor megpillantottam anya szemében a kétségbeesést és a tehetetlenséget.

A mai napig marcangolom magamat a múltban elkövetett hibáimért. Viszont hálás vagyok azoknak, akik végig mellettem maradtak. Megtudtam, hogy kikben bízhatok igazán.

Fejleszttem magam minden téren, és talán elmondhatom: ha lassan is, de gyógyulnak a sebeim. Köszönöm azoknak a tanáraimnak is, akik támogattak és mostanság is adnak esélyt óráikon.

Kocsis Kinga 7.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola